

Ἀποκτῶ εἰς τὸ πρόσωπον οὐλὰς τῆς εὐλογίας Στερελλ. (Αἰτωλ.): Τοῖν κόλλ' οἱ ἡ βλουγὰ κι βλουκόφκι τοῦ πρόσουπου τ'.

Μετοχ. βλογιάρεις 1, ὁ ἰδ., κοιν.: Βλογιοκομμένος ἄντρας. Βλογιοκομμένη γυναῖκα. Βλογιοκομμένο κορίτσι - παιδί - πρόσωπο κττ.

Πβ. βλογιοχτυπιέμαι.

βλογιοκομμά ἡ, Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. βλογιοκόβομαι.

Βλογιοκομμάδα, ὁ ἰδ.: Ἔναι ἡ μούρη του γεμάτη βλογιοκομμές.

βλογιοκομμάδα ἡ, πολλαχ. βλογιουκουμμάδα Ἰμβρ. κ. ἄ. λογιokoμμάδα Μέγαρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βλογιὰ καὶ κομμάδα.

Ἡ οὐλή τῆς νόσου εὐλογίας ἐνθ' ἄν.: Ὁλο βλογιοκομμάδες εἶν' τὰ μοῦτρα του Κρήτ. || Ἄσμ.

Ψηλὲ λυγνέ μου τσελεπῇ μὲ τσοὶ βλογιοκομμάδες, πέρασ' ἀπὸ τῇ δόρτα μου καὶ πὲ δγὸ μαδινάδες Κρήτ. Συνών. βλογιὰ 9 β, βλογιοκομμά, βουλλοκομμάδα.

* **βλογιοκομμενομούρης** ἐπίθ. βλογιοκομούρης Κρήτ.

Ἐκ κοῦ βλογιοκομμένος μετοχ. τοῦ βλογιοκόβομαι καὶ τοῦ οὐσ. μούρη.

Βλογιάρεις 1, ὁ ἰδ.

βλογιοκοφτὸς ἐπίθ. ἁμάρτ. βλογιοκοφτὲ Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλογιὰ καὶ τοῦ ἐπίθ. κοφτὸς.

Βλογιάρεις 1, ὁ ἰδ.

* **βλογιομάννα** ἡ, ἄβλογιουμάννα Λήμν.

Ἐκ τῶν οὐσ. βλογιὰ καὶ μάννα.

Μέγα ἐξάνθημα γεννώμενον εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ πάσχοντος ἀπὸ εὐλογίαν (κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ μικρὰ ἐξανθήματα).

βλογιομούρης ἐπίθ. Σύμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βλογιὰ καὶ μούρη.

Βλογιάρεις 1, ὁ ἰδ.

βλογιοτάψι τό, ἁμάρτ. βλογιουτάψ' Λέσβ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βλογιὰ καὶ ταψί.

Μετάλλινον σκεῦος ἐντὸς τοῦ ὁποίου ψήνεται ὁ ἄρτος τῆς ἐκκλησίας.

βλογιοχτυπιέμαι ἁμάρτ. εὐλογιοχτυπιέμαι Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλογιὰ καὶ τοῦ ρ. χτυπιέμαι, δι' ὁ ἰδ. χτυπῶ.

Προσβάλλομαι ὑπὸ τῆς νόσου εὐλογίας. Πβ. βλογιοκόβομαι.

* **βλογιστερὸ** τό, φλονίστιρον Θράκ. (Κωστ. Σουφλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βλογιστῆς < βλογίζω < βλογῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ερό, δι' ἣν ἰδ. -ερός.

1) Ἡ ξυλίνη σφραγὶς μὲ τὴν ὁποίαν σφραγίζεται ὁ ἄρτος τῆς λειτουργίας, τὸ πρόσφορο Σουφλ. Συνών. βλογιόγυρος. 2) Ἀντίδωρον ἀπὸ τὸν ἄρτον τῆς λειτουργίας Κωστ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βλογιὰ 8 γ.

βλογίτσα ἡ, Πελοπν. (Κίτ. Λιγούρ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλογιὰ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσα.

1) Μικρὸν πρόσφορον τῆς λειτουργίας Πελοπν. (Κίτ.

Μάν.) 2) Εὐφημητικῶς ἡ νόσος εὐλογία Πελοπν. (Λιγούρ.): Ἄσμ.

Μᾶσε βλογιάσαν τὰ παιδιὰ κι οὔλα τὰ παλληκάρια, ψιλὴ βλογίτσα τὰ πιασε, ψιλὴ σὰν τὸ πιτέρι.

βλογούδι τό, ΑΠαπαδιαμ. Χριστουγεννιάτ. Διηγ. 86 βλογούδ' Σχίαθ.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. βλογιὰ διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦδι.

Μικρὸς σφραγισμένος διὰ σταυροῦ ἄρτος προσφερόμενος ὑπὸ τῶν ἐνοριτῶν εἰς τὸν ἱερέα κατὰ τὴν προηγούμενην τῶν Χριστουγέννων νηστείαν.

βλογῶ, εὐλογῶ λόγ. σύνηθ. καὶ Καππ. (Φάρασ.) Πόντ. (Οἶν. Τραπ.) εὐλογῶ Εὐβ. (Κάρυστ.) εὐλοῶ Κύπρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γλυναῖδ.) Νίσυρ. Ρόδ. κ. ἄ. εὐογοῦ Τσακων. βλογῶ κοιν. βλογῶ σύνηθ. βλογοῦ Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) βλογῶ βόρ. ἰδιώμ. βλογῶς Πελοπν. (Κόκκιν. Μεσσ.) βλογῶς βόρ. ἰδιώμ. βλοῶ Ἄνδρ. Θήρ. Κάρπ. Κάσ. Κίμωλ. Κρήτ. Κύθν. Μεγίστ. Μῆλ. Σκυρ. Σύμ. κ. ἄ. βλοῶ Σκυρ. βλοῶ Κεφαλλ. κ. ἄ. βλοῶ Εὐβ. (Στρόπον.) κ. ἄ. βλογῶ Ἀπουλ. βλογῶ Καλαβρ. (Μπόβ.) ὀβλογῶ Καππ. (Σινασσ.) βογοῦ Τσακων. εὐλογίζω Καππ. (Σίλ.) Πόντ. εὐλοῖζω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) βλογίζω Καππ. (Ἀνακ. Σίλ. Φερτ.) βλογίζω Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. εὐλογῶ = λέγω περὶ τινος καλοῦς λόγους, ἐπαινῶ. Ὁ τύπ. εὐλογίζω καὶ μεταγν. Πβ. Π. Δ. (Τωβ. 4, 12) «ἐυλογίσθησαν ἐν τοῖς τέκνοις αὐτῶν».

1) Ἐκφέρω λόγους εὐχαριστίας, εὐχαριστῶ Ἄνδρ.: Δὲ βλοῖς, μόνε θαμάξεις. β) Πιστεύω Πελοπν. (Κορινθ.): Αὐτὸς δὲ βλογαί Θεὸ - Χριστό. 2) Μετ' ἀντικ. ἡ ἀπολύτως παρέχω τὴν εὐλογίαν μου, εὐλογῶ κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.): Ὁ Θεὸς εὐλόγησε τοὺς κόπους του λόγ. σύνηθ. || Φρ. Εὐλογεῖτε (χαίρετιστήριος προσφώνησις πρὸς ἱερέα συνοδευομένη πολλάκις καὶ μὲ τὸ καλημέρα κττ.) πολλαχ. || Γνωμ. Τὸ ἄδικον οὐκ εὐλογεῖται σύνηθ. || Παροιμ. Ἐμπρὸς 'ς τὸν μπαμπᾶ ὁ γιὸς δὲ βλογᾷ (παρόντος ἀρχηγοῦ ὁ ὑφιστάμενος οὐδὲν ἐνεργεῖ) Ζάκ. Ἰγὼ παππᾶς τῷ ἰσὺ βλογᾷς; (πρὸς τὸν προλαμβάνοντα νὰ ἐκφέρῃ γνώμην ἐνώπιον εἰδικοῦ) Λέσβ. || Ἄσμ.

Κυρά μου, τὰ παιδάκια σου τὰ μωσκαναθρεμμένα, ὁποῦ τὰ βλόγα' ὁ Χριστὸς κ' ἡ Παναγὰ ἡ μεγάλη Πελοπν.

Χριστέ μας, βλόγα τὰ σπαθιά, βλόγα μας καὶ τὰ χέρια Πελοπν. (Ὀλυμπ.)—Ποίημ.

Βλογᾷ τὸ πετραχήλι του, τὸ βάνει 'ς τὸ λαιμό του, γυρεύει νεκρολίβανο, φυσᾷ τὸ θυμιατό του

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2, 168. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. β) Ὑψώνω τὴν δεξιὰν χεῖρα μὲ τὸν ἐκκλησιαστικῶς καθιερωμένον σχηματισμὸν τῶν δακτύλων πρὸς παροχήν εὐλογίας κοιν.: Ὁ δεσπότης βλογαί τὸ λαό. 3) Εὐδοκῶ, συγκατανεύω Νάξ.: Ἡ ἐλόησεν ὁ Θεὸς νὰ πάω 'γὼ (ἐκ παραμυθ.) 4) Συνάπτω ἀνδρόγυνον εἰς γάμου κοινωνίαν, στεφανώνω σύνηθ. καὶ Καππ. (Ἀνακ. Σίλ. Σινασσ. Φερτ.): Ἄσμ. Ὡς τρέμ' ἡ γῆς μὲ τὸ σεισμό καὶ τὰ βουνὰ χαλοῦνε, ἐτοῦ θὰ κάμω ταραχὴ, ὁδὸ θὰ σὲ βλογοῦνε (ὁδὸ = ὁταν) Κρήτ.

Τοῦρκος νὰ γίνῃ ὁ παππᾶς, ὁποῦ θὰ σὲ βλογήσῃ καὶ νὰ καῇ τὸ χεῖλῃ του, ὁποῦ θὰ σὲ φιλήσῃ

Χίος

ᾠ Παναγὰ καθολικὴ καὶ Παναγὰ ᾠλοῦσα,
τὴν κόρη, ὅπου ἀγαπῶ, νὰ μοῦ τὴν βλοῦσα
ῥδ.
Ἄλλος παπᾶς τὴν βλογάει καὶ ἄλλος ἄντρας τὴν παίρνει
ελοπν. Καὶ ἄνευ ἀντικ.: Ἡύλοήσανε ᾠ τοῦ δεῖνα ᾠδρ.
τὰ βλοήσανε ᾠ τὴν ἐκκλησὰ Σκῦρ. Οὐλ' ᾠ τοῦ πουνδάρ'
τὰ νὰ βλουγήσιν Λέσβ. β) ᾠπανδρεύω, νυμφεύω Νί-
ρ.: ᾠσμ.
Μάννα, γιατί δὲ μ' εὐλοῖς, γιατί δὲ μὲ παντρεύεις;
καὶ ἀμτβ. ἐνεργ. καὶ μέσ. νυμφεύομαι πόλλαχ.: Τὴν βλο-
γήκε τὴ δεῖνα πόλλαχ. Τὴ βλόησι τὴ δεῖνα Εὐβ. (Στρό-
ν.) || ᾠσμ.
ᾠσπη μου διαμαντόπετρα ᾠ τῆς Βλαχιάς τὰ μέρη,
χαρά του ποῦ σὲ βλοηθῇ καὶ ὅπου σὲ κάνει ταίρι
Νίσυρ.
Τὸ προξενιὸ μοῦ φέρανε γυναῖκα γὰ νὰ πάρω
καλλὰ ἦτανε, μάθια μου, νὰ βλοηθῶ τὸ Χάρω
Κρήτ. ᾠ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Σαχλίκ. Στίχ. 419 - 420 (ἐκδ.
GWagner σ. 94) «κι ἀφοῦ γνωστοῦν οἱ ἄτυχες καὶ ἀπὴν φα-
νερωθοῦσιν, τότε γυρεύουν ἀφορμὴν νὰ τοὺς εὐλογη-
θοῦσιν». 5) ᾠρχίζω (εἰς τὴν γένεσιν τῆς σημασίας
συνετέλεσεν ἡ συνήθης φρ. βάζω βλογητὸ = ἀρχίζω,
δι' ἣν ἰδ. βλογητὸς 2 β) Εὐβ. (ᾠκρ.) ᾠπ.: Παροιμ.
φρ. Νὰ νογᾶς καὶ νὰ βλογᾶς (νὰ νοῆς, ἦτοι νὰ σκεφθῇς
πρῶτον καλῶς ὅ,τι μέλλεις νὰ ἐπιχειρήσῃς καὶ ἔπειτα νὰ
ἀρχίσῃς) ᾠπ. || Παροιμ. Κάποιον παντρεύαν καὶ ἰκεῖνους
ἔλυ, βλουγαῖ καὶ ἔρχουμι (ἐπὶ τοῦ ραθύμου καὶ εἰς σοβα-
ρωτάτην ὑπόθεσιν) ᾠκρ. 6) Κατὰ γ' ἐν. πρὸς. ὑπάρ-
χει, εὐρίσκεται, ὑφίσταται Ζάκ. Κεφαλλ. Κέρκ. (ᾠργυ-
ράδ.) Πελοπν. (Αἰγ. ᾠκαδ. Δημητσάν. Καλάβρυτ. Κο-
ρινθ. Κόκκιν. Μεσσ. Τρίκκ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἀ.
— Γ' ᾠπαχτίτ. ἐν Προπυλ. 1,250 — Λεξ. ᾠλευθερουδ. Δη-
μητρ.: Δὲ βλογάει ἄνθρωπος — ψυχὴ γεννημένη — λεπτὸ
κττ. Κεφαλλ. Δὲ βλογάει πούλλι πουνθενὰ Τρίκκ. Δὲ βλο-
γάει τέτοιο πρᾶμα ᾠ τὸ παζάρι Αἰγ. Βλουγάει λιμόν' νὰ μ'
δώξ' γὰ γιαιτρικό; — Βλουγάει καὶ παραβλουγάει, νὰ σὶ
δώκουν Αἰτωλ. || ᾠσμ.
ᾠδῶ νερὸ δὲ βρίσκεται καὶ βρύσι δὲ βλογάει
Πελοπν.
ᾠκεῖ κλαράκι δὲ βλουγάει γὰ ν' ἀπουσκιώσ' ἡ κόρη
Αἰτωλ.
Μετοχ. Α) ᾠπιθετικ. 1) ᾠ ἔχων εὐλογίαν ἡ ὁ
ἄξιος εὐλογίας (ἡ σημ. ὁρμηθεῖσα ἐκ τῆς εὐφημητικῆς
χρήσεως πρὸς ἀποφυγὴν λέξεως κακοσημάντου προσέλαβε
γενικωτέραν χρῆσιν λεγομένη καὶ ἀντὶ τοῦ ἁμοιρος, ἄτυ-
χος, καημένος κττ.) κοιν.: Εὐλογημένο ἀντρόγυνο — σπῖτι
κττ. ᾠεα καλὴ καὶ εὐλογημένη! (τύχη ἀγαθῇ!) ᾠ βλογη-
μένος, δὲν καθόταν ἥσυχος, τί ἤθελε ν' ἀνακατεντῇ σὲ τέ-
τοιες βρωμοδοουλιές καὶ νὰ βρίσκεται τώρα ᾠ τῇ φυλακῇ!
πόλλαχ. Βλογημένο μονάρι — παιδί κττ. Μέγαρ. Βλογημένο
πρᾶμα (ἐπὶ ζῶον μὴ δυστρόπου) Κορινθ. Βλογημένον
πρᾶμα (τὸ εὐκόλως ἀμελγόμενον) Αἰτωλ. || Φρ. Καλὸ
καὶ βλογημένο (ἐπὶ ὄνειρου) πόλλαχ. β) Εὐτυχισμένος
πόλλαχ.: Βλογημένα χρόνια. 2) Νόμιμος σύζυγος Εὐβ.
(ᾠκρ.): Τ'ν ἔχ' βλουημένη.
Β) Οὐσ. 1) Θηλ., ἡ δοξολογία (διότι εὐθὺς μετ' αὐ-
τὴν ἐκφωνεῖ ὁ ἱερεὺς «εὐλογημένη ἡ βασιλεία τοῦ Πα-
τρὸς κτλ.» καὶ ἀρχίζει ἡ λειτουργία) Ρόδ.: ᾠσήμανεν ἡ
βλουημένη. 2) Θηλ., μοναχὴ Παξ. Συνών. καλογραῖα.
3) Θηλ., ἡ νόσος εὐλογία Ζάκ. ᾠκαρ. Καππ. (ᾠνακ.)
Κωνπλ. Μύκ. Παξ. Πελοπν. (Σουδεν.) κ. ἀ.: Σαράντα μέ-
ρες εἶχε τὸ παιδί τὴ βλουημένη Σουδεν. Συνών. ἰδ. ἐν λ.

βλογὰ 9. 4) Οὐδ., ἡ νόσος ἐπιληψία Ρόδ. (ᾠπολακ.)
5) Οὐδ., ἡ νόσος ἐρυσίπελας Σάμ. 6) Οὐδ., ἀπό-
στημα ὑπὸ τὴν μασχάλην τῶν πανωλοβλήτων σημαῖνον
ἱασιν καὶ ἀνοσίαν Θράκ. (Αἰν.) Ρόδ.
ᾠ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Εὐλοημένη καὶ ὡς τοπων. Κύπρ.
* βλόμινθας ὁ, βλόμ'θας Σκῦρ. βλούμ'θας Σκῦρ.
ᾠγνώστου ἐτύμου.
Βαθὺ χάσμα ἐντὸς τῆς θαλάσσης: ᾠεσε μέσ' ᾠ τὸ
βλόμ'θα τσαὶ πνίη.
βλούξα ἡ, Πόντ. (ᾠφ. Σαράχ.)
Λέξις πεποιημένη.
Τὸ φλέγμα τὸ ὁποῖον ἀποχρέμπεται ὁ βήχων.
βλουξιστέρα ἡ, Πόντ. (Χαλδ.)
ᾠκ τοῦ ρ. * βλουξίζω < βλουξῶ.
ᾠντλία τῶν παιδῶν ἐκ καλάμου δι' ἧς ἀναρροφῶντες
ὑδωρ ἐκτοξεύουν κατ' ἄλλων.
βλουξῶ Πόντ. (ᾠφ. Σαράχ.)
ᾠκ τοῦ οὐσ. βλούξα.
ᾠποχρέμπτομαι.
βλυσίδι τό, Δαρδαν. ᾠπ. (Τσαμαντ.) Θράκ. ᾠων.
(Κρήν.) Κεφαλλ. Κορσ. Μακεδ. (Καστορ.) Πελοπν. (ᾠρκαδ.
Βούρβουρ. Γέρμ. Λάστ. Μάν. Μεσσ. Οἶν. Τριφυλ.) Στερελλ.
(Μεσολόγγ.) Τσακων. κ. ἀ. — Αἰασκαράτ. Ποιήμ. 148
ΓΒλαχογιάνν. Γῦροι ἀνέμ. 58 — Λεξ. Δεξ. Αἰν. Λάουνδ.
Βυζ. Μπριγκ. ᾠλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. βλυσίδ' ᾠπ.
(ᾠρτ. Δρόβιαν. Ζαγόρ. ᾠωάνν.) Μακεδ. (Βλάστ. Κατα-
φύγ. Καστορ. Σέρρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἀ. βλεσίδι Πε-
λοπν. (Κίτ. Μάν.)
Κατὰ ΓΧατζιδ. ἐν ᾠθηνᾶ 38 (1936) 6 ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ.
βλύσις κατὰ τύπον ὑποκορ., κατὰ ΒΦάβην ἐν Λεξικογρ.
ᾠρχ. 5 (1918/20) 179 κέξ. ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. βλησίδιον.
1) Θησαυρὸς κεκρυμμένος ἐν τῇ γῇ ἡ ἀλλαχού ᾠπ.
(ᾠρτ. Δρόβιαν. Ζαγόρ. Τσαμαντ. Θράκ. Μακεδ. (Βλάστ.
Καταφύγ. Καστορ. Σέρρ.) Πελοπν. (Μεσσ.) Τσακων. κ. ἀ.
— Λεξ. Λάουνδ. Βυζ. Μπριγκ.: ᾠσμ.
ᾠνάθεμα τὸν Ντζοροτᾶν ὁπ' ἡῶρε τὸ βλυσίδι
καὶ τό ᾠδωκε τοῦ βασιλεῶ καὶ πῆρε τὸ Μισοίρι
Πελοπν. Συνών. βίος 7. β) ᾠεν γένει θησαυρὸς, πλού-
τος ᾠπ. Μακεδ. (Καστορ.) κ. ἀ.: Φρ. Νὰ γέν'ς βλυσίδ'!
(νὰ εὐτυχίσῃς!) ᾠπ. || ᾠσμ.
Δὲ θέλει γλόν τοῦ βασιλεῶ, δὲ θέλει γλόν τοῦ ρῆγα,
μόν' θέλει γλόν τοῦ καπετάν' πῶχει πολὺ βλυσίδι
Καστορ. γ) Χρυσὸς ᾠπ.: ᾠσμ.
Θέ μου, νὰ γίνῃ βασιλεῶς, θέ μου, νὰ γίνῃ ρῆγας,
νὰ γίνῃ καὶ ἀρχοντόπουλλο μ' ἐννεὰ λογῶ βλυσίδι.
2) Συνεχδ. τόπος εὐφορος, τόπος πλούσιος (ὅπου δηλ.
δύναται τις ν' ἀνεύρῃ τρόπον τινὰ θησαυρὸν) ᾠπ. (ᾠωάνν.)
Στερελλ. (Αἰτωλ.): Πάει κατὰ τὴ Βλαχιά ποῦ εἶνι βλυσίδ'
ᾠωάνν. Τοῦτον τοῦ μαναστήρ' νὰ βονλὰ ἦταν βλυσίδ' Αἰ-
τωλ. 3) Νόμισμα συνήθως χρυσοῦν προσφερόμενον εἰς
τὴν νύμφην Μακεδ. (Καταφύγ.) ᾠ σημ. καὶ ἐν κώδικι
τοῦ 17ου αἰῶνος. Πβ. ΠΠαπαγεωργ. ἐν Byz. Zeit. 3
(1894) 284 Πβ. καὶ ΙΒισβίτζ. ἐν ᾠετ. ᾠρχ. Δικαίου 1,
47 - 48.
4) Κέρδος, εἰσόδημα ᾠπ. (Δρόβιαν. κ. ἀ.) ᾠων. (Κρήν.)
Κεφαλλ. Κορσ. κ. ἀ. — Αἰασκαράτ. ἐνθ' ἄν.: Ποιήμ.
Κε ὁποιος γε' ἀγάπη τοῦ ᾠψίστου | δὲν ἔτρωε παρὰ ξίδι,
τὸ λάδι ποῦ ἔστερήθηκε | τό ᾠβαλε ᾠ τὸ βλυσίδι
Αἰασκαράτ. ἐνθ' ἄν. 5) ᾠφθονία, πλῆθος (ἡ λ. κατη-

